

VROUWENBELANGEN

ADELDOM LEGT VERPLICHTINGEN OP.

MIJ TROF IN HET REFERAAT, DAT Gerda Lukas hield voor de Deutsche evangelische vrouwenvereniging, de ontstellende mededeeling, dat onderscheidene steden in Duitschland opnieuw bepaalde wijken afzonderen, waarin de gelegenheid tot het uitoefenen van ontucht wordt geconcentreerd en gereglementeerd. Genoemde spreekster, die daar ook zeer sterk tegen gekant is, vraagt zich af, hoe een dergelijke handelwijze moet worden verklaard. En dan vindt zij de oorzaak voornamelijk hierin: dat de gedachten, die in de wet tot bestrijding van de ontucht en de geslachtsziekten tot uiting komen, niet zijn gedrongen tot het bewustzijn van het volk, zooals, zegt zij, dit wél het geval is in Holland en in Engeland.

De spatiëring van deze laatste woorden is van mij. Ik vraag mij af: kunnen, mogen we deze lofprijzing zonder reserve aanvaarden? Ik hoop van wel. Maar dan ook: gevoelen wij, welke verplichtingen ons hiermee worden opgelegd voor de toekomst en het heden?

Want het is nu eenmaal niet anders: hoe hooger een mensch staat, in welk opzicht dan ook, hoe grooter zijn verantwoordelijkheid wordt.

De spreekster zei verder: „De schuld hiervan dragen ook wij, vrouwen, omdat wij deze gedachten niet inplanten in ons volk.”

Zóó is het, ginds en hier. Het is geen verheffing van onszelf, wanneer we zeggen, dat de vrouw ook op dit terrein een groote en een grootsche taak heeft. Maar ook een moeilijke taak.

Want we moeten vooral niet meenen, dat ontucht en zedeloosheid pas dáár beginnen, waar ze zich in hun ergsten vorm openbaren. De eerste oorzaak ligt veel dieper; de eerste oorzaak is ook vaak haast onmerkbaar klein. Die eerste oorzaak kan ook liggen in onze gezinnen. We kunnen onze jongens vermanen. Maar hoe en wat, wanneer wij onszelf niet weten te beheerschen? Wanneer het sexueele in ons eigen leven een te groote plaats inneemt? En dat kan zoo zijn, ook zonder dat we tot ergerlijke zonden vervallen. De vraag is, of wij slaaf zijn van onze hartstochten, dan of we die beheerschen. En het feit, dat aan het sexueele in onze dagen zulk een groote aandacht wordt besteed, maakt het niet gemakkelijker. Voor jongeren niet, maar ook voor ouderen niet, wanneer zij aan die jongeren den weg moeten wijzen.

Maar de eerste oorzaak kan ook liggen bij de vrouw. Bij één vrouw in het bijzonder, doch ook bij de vrouw in het algemeen.

Wordt er niet over geklaagd, dat de hedendaagsche vrouw, over het algemeen, niet meer die reserve bezit en betoont, die vroeger aan haar geslacht eigen was? Dat het daardoor voor den man zooveel moeilijker wordt, de vrouw te eeren en te eerbiedigen?

We kunnen deze klacht, deze aanklacht, als te algemeen in zijn vorm, en dus onwaar, van ons schuiven.

Maar we kunnen ons ook afvragen, of er in ons hedendaagsch vrouwenleven, — ook in ons Christelijk vrouwenleven, — ja, ook in ons eigen leven, — nog voldoende tucht is. Of wij, door onze manier van optreden op allerlei terrein, achtung weten af te dwingen, dan wel of we het anderen juist moeilijk maken, ons te achten. En dan gaat het daarbij niet om onszelf, want, nietwaar, geacht wil ieder per slot van rekening wel worden. Maar dan gaat het om de anderen, om de

plaats der vrouw in de wereld, die wereld tot heil en hulp, en niet tot afval. Bij zulk een groote opgaaft valt ons eigen dierbaar zelf weg.

De plaats van de vrouw in de wereld! Ook hier dreigen gevaren. Ik ben de laatste om het moederschap te verachten of het ook maar eenigszins neer te halen. Maar laten we toch nooit meenen, dat we er zijn, wanneer zooveel mogelijk vrouwen in natuurlijken zin moeder worden. Dan begint het pas. Men kan moeder worden en toch nooit een echte moeder zijn; men kan, zonder dat men eigen kinderen heeft, als een moeder staan in het breede leven.

Adeldom legt verplichtingen op. In onze dagen zeer zware verplichtingen. Laten we het geen oogenblik vergeten, doch bidden om kracht, onze zware en heerlijke roeping te vervullen.

J. M. W.-W.

STRALEN VAN INNERLIJK LICHT

WIJ HADDEN GEWANDELD, DE KLEINKinderen en ik. Wij waren boven op de duinen geweest en hadden de groote stad als 't ware, en met *Kinderoogen* bezien, beneden ons zien liggen. Met elkaar hadden wij overlegd waar hun huis was, (waar ik tijdelijk vertoefde,) waar de school was; en naar nog meer belangrijke plaatsen van hun kleine leventje hadden wij gezocht. Toen ineens besloten wij om langs de school, het brandpunt van hun belangstelling, naar huis terug te keeren. Al wandelende bedacht ik me, dat daar in de buurt een lieve vriendin van me woonde en vroeg ik het oudste kleinkind of de straat niet ergens in de buurt was.

„Ach Oma, die is dáár immers!” zei zij, en uit haar stem klonk duidelijke verbazing, dat een groot mensch zoo dom kon zijn om zoo iets eenvoudigs niet te weten.

„Dan loopen we zoo om en bezoeken daar heel even een vriendin van me!” zei ik. „'t Is no. 98, zoek jelui maar waar 't is!”

Flug repten zich de vier jonge beenen, om vooral 't eerste er bij te zijn.

Mijn vriendin was thuis, maar zij was ziek geweest, moest 's middags rusten en zou dadelijk beneden komen. Stil stonden de kinderen naast me, schuw ineens door de vreemde menschen in de vreemde kamer.

En toen ineens kwam zij. 't Was vele jaren geleden, dat ik haar gezien had, al hadden wij elkander geschreven; en wat ik voelde, toen ik haar plotseling vóór mij zag, drukte mijn oudste kleinkind op kinderlijke wijze volmaakt uit, onder 't huiswaarts gaan. Zij zeide: „Zoo gek Oma, 't was net een elfje, toen zij binnenkwam, die vriendin van jou, en toch is zij niet jong, zij heeft rimpels, maar haar oogen stralen zoo!”

„Ja, stralen van innerlijk licht, dat doen deze oogen,” dacht ik. „Zij stralen zóó, dat zij haast de weelde der innerlijke blijheid niet aankunnen.” Ik was er stil van en toen ik over 't bezoekje nadacht en mijn afscheid, dacht ik: „Ja mijn lieve, ik zei wel „'t goede” tegen je, maar het goede dat ik je wenschte, dat bezit jij al lang, door alles heen wat je overkomt, dat straalt iedereen uit je oogen tegemoet.”

't Was mij dien verderen dag bijzonder „goed”, dat ik haar had ontmoet; ik begreep, dat zij alleen al door „te zijn” een verkwikkenden invloed moest uitoefenen op ieder, die met haar omging, een stralende kracht voor alle zwakkeren en een heerlijke steun voor haar kinderen. Spare God haar nog lang, om „als een elfje” velen ten zegen te zijn.

M. v. M.